

*

Yksi tärkeimmistä kuvauskohteista oli haudanryöstäjien kylän Abd el Rassulin suku. Mutta en tiennyt miten voisin tutustua tähän kuuluisaan sukuun. Heistä kerrottiin kaikissa Egyptin historiaa käsittelevissä kirjoissa - eikä koskaan mitään hyvää - lukuun ottamatta tarinaa joka kertoo Hussein Abd el Rassulista. Hussein oli tuonut vesiastian aasin selässä ja oli tasoittamassa paikkaa kanisterille, kun hän huomasi hiekan seassa porraskiven. Näin löytyi ensimmäinen askelma Tutankhamonin hautaan.

Egypti itsenäistyi vuonna 1922. Siitä huolimatta briteillä on ollut paljon sanottavaa arkeologisten kaivausten suhteen Luxorissa.

Haudanryöstäjäperheet tiesivät mahtavista rikkauksista jotka olivat kotikulmilla, kukkulan toisella puolella. Mutta sen sijaan että kylässä koko suku olisi elänyt löydöillä vuosia, aarteet menivät arkeologien mukana maailman eri museoihin. Kuningasten laakson naapurissa köyhän kurnalaisen oli vaikeaa pysyä rehellisenä jos hiekan seasta tuli esiin kultaisia esineitä.

*

Eräänä päivänä, kun kuljin rantabulevardia pitkin, valtava, melkein kaksimetrinen mies seisoi kadulla kätet levällään. Hän hymyili hurmaavasti ja sanoi:

”Vihdoinkin sinä tulit!”

En osannut vastata mitään.

Sitten hän tarjosi kupillisen teetä, jota joimme hänen kauppansa edustalla. Heti kohta kävi ilmi että mies oli Faruk, Abd el Rassulin suvusta ja että hän tunsi hyvin Hussein Abd el Rassulin pojan Mahmoudin, joka on suvun nykyinen päämies. Sain että haluaisin kuvata ja haastatella heidän sukuaan; haastattelupäivä sovittiin saman tien.

Kuvauspäivänä kolme Abd el Rassulia oli pukeutunut mustaan, pitkään villahameeseen eli

talvithawbiin. He istuivat rivissä ja puhuivat vuoron perään kameralle. Pyysin heitä kertomaan Tutankhamonin hautalöytöön liittyvistä asioista ja heidän sukunsa käymästä muumiokaupasta. Sen sijaan että he olisivat tehneet niin, he puhuivat siitä miten rehellinen ja ahkera on Abd el Rassulin suku ja miten heitä kunnioitetaan ympäri maailmaa.

He puhuivat myös siitä miten Luxorissa on rehellistä ja ahkeraa väkeä, mutta kaikkein rehellisin on Abd el Rassulin suku. Suomalaiset ovat ystävällisiä ja kaikista kansoista suomalaiset ovat parhaita. Sitten kuvaukset heidän mielestään oli tehty.

*

Menin seuraavalla viikolla Kurnan kylään tapaamaan Mahmoud Abd el Rassulia. Hänellä on ravintola Ramesseumin raunioiden lähellä. Hän omistaa myös alabasteritehtaan, sokeriruokoviljelmiä, maata Punaisen meren rannalla ja muuta liiketoimintaa. Mahmoud Abd el Rassul on noin 65-vuotias, ujo, ystävällinen ja kyläläisten ihailema mies.

Hän kertoi että Howard Carter oli ollut hänen isänsä hyvä ystävä. Lady Evelyn, lordi Carnarvonin tytär, oli kiihkeästi rakastunut Carteriin, mutta Carter oli torjunut hänet ja sanonut ettei hänellä ole kuin yksi rakkaus: Tutankhamon. Howard Carter oli komea ja rikas poikamies, josta kurnalaiset naiset kilpailivat. Mahmoud Abd el Rassulin mukaan hänellä oli useita päteviä kurnalaisia taloudenhoitajia, mutta heidän taloudenhoitotaidoistaan huolimatta Howard Carter pysyi uskollisena Tutankhamonille.

”Miksi kurnalaiset myivät Ramseksen muumion niin halvalla?” kysyn.

”Ramsesta oli vaikea myydä”, vastaa Rassulin suvun päämies.

”Mitä mieltä olette niistä hengistä, joiden puhutaan vartioivan Tutankhamonin hautaa?” kysyn.

”Ne ovat pahoja henkiä. Vaikka monet sairastuvatkin normaalisti”, Mahmoud jatkaa.

”Normaalisti tarkoittaa normaalisti. Monet kuolevat luonnollisesti kun he ovat hengittäneet haudoissa jotain itiöitä keuhkoihinsa.” Mahmoud selvittää.

Sovin Mahmoud Abd el Rassulin kanssa uudeksi kuvauspäiväksi lauantain, jolloin hän kertoisi lisää Carterista ja Tutankhamonin haudan kirouksesta sekä kurnalaisten mielipiteen asiasta. Kun kuvauspäivä koetti, Mahmoudille tuli ujoudenpuuska eikä hän kehdannut sanoa kameran edessä mitään.

Alkoi hämärtää, ja me menimme ulos syömään lammasta ja riisiä. Ilta oli tyyni, kuului vain laulukaskaiden sivitystä ja Kurnan koirien haukuntaa.

Yhtäkkiä alkoi raju aavikkomyrsky, joka melkein katkaisi ravintolan ulkoterassin palmun rungon. Se pyöritti hiekkaa lautasille ja veti pöytäliinoja mennessään. Mutta yhtä nopeasti kuin se oli tullutkin se meni pois. Mahmoud Abd el Rassul näytti pelästyneeltä. Hän oli varma että rajumyrsky oli vihaisten henkien aikaansaama.

Sitten koirat jatkoivat taas haukkumistaan, ja viimeiset kurnalaiset pojat palasivat vedenhakumatkaltaan asfalttitiien toiselta puolelta. Kylään ei ollut saatu vesijohtoja eikä juoksevaa vettä tullut, koska lähistöllä olevien arvokkaiden hautojen pelättiin sortuvan.